

מֵאֵמֶר קִרְבֵּן עוֹלָה

א * [חסר תחלת הענין]. ובסטר שמאלא, קיימא דרנא אחרא, דבסטר מסאבא, דאקרי אוף הדי מחשבה, ואקרי מחשבה רעה. בגין דרנא דעלה איהו רע, ובג"כ איקרי מחשבה רעה.

ב הָכָא קיימא פל רעותין בישין, וכל הרהורין בישין, וכל בישין דעלמא. ואיהי קיימא לכל רעותין אלין, דיסתאב ב"נ בהו. בהאי מחשבה רעה קיימא פמה דרגין מסאבין, וכלהו קיימין לסאבא לב"נ, באינון רעותין והרהורין דמחשבה רעה, וכדין אסתאב ב"נ בהו, ואתדבק בההוא סטרא.

ג וע"ד בעי לקרבא עולה לאתדפא, וכד קריב לה, בעי לאסטאחא ברעותיה לגבי מחשבה קדישא. וכד סליק תנא מאינון חלבין ואמורין,

חלופי גרסאות

א כן כתבו בדפוס מונקאטש ובדפוס קראקא לא נמצא כל פרשת צו. ב ג"א רעותא (ווינצ'יא). ג ג"א וסליק ול"ג וכד (ווינצ'יא).

מאמר	הסולם	קרבן עולה
מאמר קרבן עולה		
א) ובסטר שמאלא קיימא וכו': (חסר תחילת הענין) ובצד שמאל עומדת מדרגה אחרת שמצד הטומאה, שנקראת גם כן מחשבה, ונקראת מחשבה רעה, משום שהמדרגה שעליה היא רעה. ומשום זה נקראת מחשבה רעה.	עומדת על כל הרצונות האלו, שהאדם יטמא בהם. במחשבה רעה זו, נמצאים כמה מדרגות טמאות, וכולן עומדות לטמא האדם ברצונות ובהרהורים האלו של המחשבה הרעה. ואז נטמא האדם בהם, ומתדבק באותו הצד.	
ב) הכא קיימא כל וכו': כאן נמצאים כל הרצונות הרעים, וכל ההרהורים הרעים וכל הרעות שבעולם. והיא, המחשבה הרעה, (דפ"י דף מ"ו ט"ג)	ג) וע"ד בעי לקרבא וכו': ועל זה, צריכים להקריב קרבן עולה להטהר. וכשמקריב אותו, הוא צריך להטות רצונו, אל המחשבה הקדושה. וכשעולה עשן מהחלבים האלו, ומהאמורים האלו, עולה תחילה לאותה מחשבה רעה	

ב זהר צו חדש

י ומאינון איברין, לההיא מחשבה רעה סלקא בקדמימא, וכלהו דנטילת לה, ומתנא מינייהו.

ד) ולבתר סליק תנא אחרא דקיק. וכל אינון עילאין, מינייהו מאריהון דדינא, מתפנשי וועיילו לגו לגו, עד דאתפנש דא לגו דא, ודא לגו דא, עד דאסתליקו פולהו לאתפללא כלא דא עם דא, וולאשלא דא עם דא, וגופא אתקשר בגופא.

ה) פדין אעטר ההוא ב"נ רעותיה, ברעותיה דההיא מחשבה טהורה. וכדין פהנא מסטרא דימינא, וליואי מסטרא דשמאלא, מקשרי שייפין בשייפין, עד דאסתלקא האי מחשבה טהורה בין ימינא לשמאלא, ואתחברו דא עם דא, ואתקשרו דא עם דא, והונו חד. וכדין אקרי גיחות, גיחא ורעותא, לאתחברא ולאעלא דא בדא.

ו) וכד כלא אתקשרו דא בדא, עלמא דאתי אפיק כל נהירו, לאתנהרא פולהו פתרא. וכל חידו אשתכח, וכל אנפין נהירין, וכלא איהו בבסימו. ואתפרש ב"נ מגו מחשבה רעה, ואתדבק במחשבה טהורה, עד דאתדבק כלא בגו מחשבה סתימאה עילאה דכלא, והווי כלא חד.

ז) ומאי דאשתאר מן קרבנא, בעיא לאתוקדא וולאתאכלא בלילא, דלא יתהני מיניה ב"נ. מ"ט דהאי עולה, קרבנא דעלוון, לית רשו לב"נ בעלמא לאתנהא מיניה. בגין דההוא קרבנא לא אתקריב, אלא מגו דאתמשכא

חלופי גרמאות

ג נ"א מאינון (ווינציא), ד נ"א טיל (ווינציא), ה נ"א ועיל (ווינציא), ו נ"א דרא (ווינציא), ז נ"א ולאשתלמא (ווינציא), ח נ"א אתקבצו (ווינציא), ט נ"א אתפרש (ווינציא), י נ"א מאי (ווינציא), כ נ"א דהא עולה קרבן (ווינציא).

מאמר רעה, ולוקחת את כולם וניזונת מהם. כדי שלא תתקרב אל הקודש, (כמ"ש להלן אות ח' וע"י זהר תרומה אות רע"ז).

ד) ולבתר סליק תנא וכו': ואח"כ עולה עשן אחר דק. וכל העליונים, דהיינו פרוצופי הקדושה שבבי"ע, ומהם, בעלי הדין, מתקבצים ונכנסים לפני ולפנים, עד שמתאספים זה תוך זה. וזה לתוך זה, עד שעולים כולם, ויכלל הכל זה עם זה, וישלימו זה עם זה. וגוף מתקשר בגוף.

ה) פדין אעטר האי וכו': אז מעטר האדם הזה את רצונו ברצונה של המחשבה הטהורה, ואז הכהן, מצד ימין, והלוי, מצד שמאל, קושרים אברים באברים, עד שאותה מחשבה טהורה עולה בין ימין לשמאל, ומתחברים זה עם זה, ומתקשרים זה עם זה, (דפו"י דף מ"ז ט"ג)

זהר צו חדש ג
במחשבה רעה, סטרא דמסאבא. וְוּדְלָא יתפשט וְלָא יסטיי הַאי סטרא, כְּלָא
אתהדר לגו אָשָׁא לְאִתְאֲפֵלָא, וְלָא יתהני מההוא קרְבְּנָא בְּרַשׁ בְּעֵלְמָא.
(ח) בְּלִילְיָא אֲתֵאֲפֵל כָּל מַאי דְאִשְׁתָּאֵר, כְּדִ"א «עַל מוֹקְדָה עַל הַמְזֻבַּח
כָּל הַלַּיְלָה. דְּכַד עָאֵל לִילְיָא, כָּל אֵינֻן גְּרֵדִינִי נִימוּסִין מִשְׁתַּפְּחִין, וְאֲזִלִּין וְשִׁלְטִין
בְּכָל אֵינֻן אֲמוּרִין וּפְדֵרִין, וְכִלְהוּ מִתְאֲפֵלִי, וּמְנַהוּן אֲתֵנֻן כָּל אֵינֻן גְּרֵדִינִי נִימוּסִין,
וְאֵינֻן חוֹלְקָא דִּילְהוּן לְאִיתְנָא, בְּגִין דְּלָא וְשִׁלְטוּן, וְלָא יִתְקַרְבוּן לְגוּ קוּדְשָׁא.
וְיִתְפָּרֵשׁ בִּ"נ מִהֵהוּא סְטְרָא, וְיִתְדַבֵּק בְּרַעוּתָא עֵילְאָה, וְכַדִּין שְׂבִיק לִיה מְאָרִיָּה
לְהֵהוּא בִּ"נ, וְכִהְנָא מְכַפֵּר עֲלֵיהּ, דְּכֵתִיב וְכִפֵּר עֲלֵיו הַכֹּהֵן מִחַטָּאתוֹ.

מסורת הזהר ח'לופי גרמאות
(א) (ויקרא ו) פקודי שמת ז"ה ד' פב ט"א. (ב) (שם ד). ל נ"א דלא (ווינציא). ח ח"ג דפוס מונקאטש במרוכבים
נ"א ל"ג האי (ווינציא).

מאמר הסולם קרבן עולה
נמשך צד הטומאה. וכדי שהצד ההוא לא
יתפשט ולא יטה מסקומו, הוחזר הכל לתוך
האש להתעכל. ושום אדם שבעולם לא יהנה
מהקרבן ההוא.
(ח) בְּלִילְיָא אֲתֵאֲפֵל כָּל מַאי דְאִשְׁתָּאֵר, כְּדִ"א «עַל מוֹקְדָה עַל
נעכל כל מה שנשאר. כש"א על מוקדה על
המזבח כל הלילה. כי כשהלילה בא, כל אלו
חוקרי הדינים נמצאים, והולכים ושולטים בכל
(דפווי דף מ"ז ט"ג)